

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ

Ζῶα, πτηνὰ καὶ κεφαλῆς ἀνθρώπων μαγειρεύω
 φτιάχνω καὶ κάτι ὠραιότατα στιφάδα
 οἱ μέρες μας ἔχουν τὸ σχῆμα τοῦ κουβᾶ
 δὲν εἶναι ὀρύγματα γιὰ τοὺς φαντάρους
 οὔτε θαυμάσιοι νεροχύτες γιὰ τὶς νοικοκυρὲς
 ἀλλὰ χαλάσματα στὰ μέτωπα τῶν τοίχων
 ποὺ προκαλέσαν οἱ μανικὲς κραυγὲς τῶν τσαλαπετεινῶν

ΣΥΡΤΗΣ

Οἱ ἄνθρωποι—ἀστραπὲς βυζαίνουν μὲ τὶς δαγκάνες τους
 τοὺς ἀριθμοὺς
 Οἱ ἄνθρωποι—κηλίδες μουσκεύουνε κάτι τεράστια κλειδιά
 στὰ ζουμιά τῶν ἐγκεφάλων τους

ΦΑΛΗΡΕΥΣ

(ποίημα ἱστορικὸ)

Τούτη ἡ πόλη εἶναι ἓνας μπαξέξ
 γι' αὐτουνούς ποὺ ἀγαπᾶ
 τοὺς ντύνει στ' ἀρώματα, στὰ χρώματα, στὰ φρουῖτα
 ὅμως ἔχει κι ἡ ἀρετὴ τὸ μήνα της
 μέρα Δευτέρα ξεκινᾶ νὰ φύγω
 ντυμένος πρόστυχα καὶ κουρεμένος σὰ γρασιδί
 τί νὰ τὴν κάνω τὴν αἰδῶ
 ὅταν ἡ πόλη μὲ στίβει μιὰ καὶ μὲ πετᾶ
 γιὰ τὸ Δημήτριο ποὺ ἔρχεται
 —τὸν ἴδιο Δημήτριο